

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

928. Qvandonam unio dicatur sortita surum effectum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

2. Respondeo ad secundum quoque affirmati-
vè. *Parit. de resign. l. 2. q. 3. n. 61.* ubi: *unio non potest fieri de aliquo beneficio, nisi facta mentione litis.* De quo vide plura supra, ubi: *de unione beneficiorum litigiosorum.*

Questio 926. An unio fieri possit verbo vel facto?

Respondeo negativè, sed debere fieri scripto. *Cast. op. cit. p. 12. §. 4. n. 3.* *Corrad. pr. benef. l. 4. c. 8. n. 42.* ubi: *unio debet fieri non solum verbo, sed authenticis scripturis, quibus clarè probetur dicta unio, citat pro hoc Mascard. de probat. concl. 587. n. 1. & Rotam in Theam. benef. 20. Maij, 1587. Garc. cit. c. 2. n. 226.* citans *Zerol. in pr. p. 1. v. unio §. 8.* qui etiam dicat, quòd si verbo, vel facto unirentur beneficia, conferrentur ea unita jure vacare; & sic accidisse Beneventi, ubi quædam beneficia erant unita Seminario solo verbo & facto, & sic unita per multos annos steterant, quod cognoscens Nuncius Apostolicus, tulit sententiam, quâ dictas uniones irritavit, & damnavit Seminarium hoc ad magnam pecuniâ quantitatem pro fructibus interea perceptis. At etiam *Corrad. loc. cit. n. 20.* uniones non esse oscitantè faciendas; hinc in Decreto; seu Instrumento unionis, ad excludendam fraudis suspicionem, optimum esse, adhibere testes, qui non sint ipsius Episcopi unitentis familiares, aut domestici; & occurrente dein eorundem beneficiorum unitorum vacatione in menle reservato, Episcopus de hujusmodi unione a se facta, & vacatione certam reddat Datariam, transmittendo ei scripturas unionem concernentes, quibus examinatis, si ex illis appareat, unionem fuisse validam, rejicit supplicationes Papæ porrectas pro impetratione illorum beneficiorum unitorum; si verò aliqua ex scripturis unionis suspicio oriatur, per quam deprehendatur ejus nullitas, beneficia sic nulliter unita conferuntur à Papa.

Questio 927. An, & cur recurratur ad Papam pro unione faciendâ?

Respondeo: Recurri non tantùm ad Papam in casibus, in quibus ipsius præcisè auctoritas requiritur; Verùm etiam, ubi de illis factis ab Ordinario, ad illas uniones faciendas fortè non instructo sufficienter potestare, in futurum dubitari possit. Sic namque nonnullas alias quoque concessiones videmus à Papa confirmari, ut ita non modò suppleatur defectus solemnitatis, qui in ipsa prima concessione potuit intervenire, sed etiam ad cautelam, ac pro majore actûs substantiâ, ut *Abb. conf. 41. n. 3.* *Gabriel conf. 82. n. 2. l. 2.* dum etiam, *Cavaler. Decis. 292. n. 3. & 4.* quando contractus ex confirmatione Superioris validantur, etiam, quòd ab initio nulli fuissent, sustinentur in vim novæ concessionis, & sic Papa, dum confirmat concessiones inferiorum propter superioritatem, & eminentem potestatem semper aliquid roboris adjicit priori concessioni. Ita ferè *Corrad. pr. benef. l. 2. c. 3. n. 93. & 94.* ubi etiam ait, confirmationes à Dataria sapissimè emanatas super inferiorum concessionibus tres potissimum effectus operari. Primum, quòd majorem ipsi facto præsent auctoritatem. Secundum, si quid invalidum, suppleatur ejus defectus. Tertium, quòd sine Papæ licentia non possit retractari, quod ipse confirmavit.

PARAGRAPHVS IV.

De effectuatione, & probatione unionis.

Questio 928. Quando nam unio dicatur sortita suum effectum?

Respondeo primò juxta ea, quæ supra, ubi actum de unione reservatorum, dicta sunt ex *Lott. l. 1. q. 28. n. 191.* aliud nimirum esse effectuationem unionis, seu unionem esse sortitam effectum, quoad perfectionem suam intrinsecam, seu quoad esse, & essentiam suam; quæ effectuatione seu perfectio ejus intrinseca datur mox, ac unio facta est juxta formam à jure & Trident. præscriptam; et si de cetero beneficium unitum ab antiquo possessore pergit possideri tanquam verus titulus beneficalis. Aliam verò esse executionem unionis, seu effectuationem illius quoad executionem, seu quoad inducendos actu effectus illius, ubi

2. Respondeo secundò, loquendo nunc de effectuatione hac unionis quoad executionem illius, de hac enim effectuatione sermo est, dum quaeritur, num unio sortita sit effectum ad hoc, ut non detur locus revocationi, de qua in *Regula 12. Cancell. & in Trid. sess. 7. c. 6.* Unio facta, etiam auctoritate Papæ, seu ab ipso Papa, vivente adhuc Rectore beneficii non dicitur effectum suum sortita, nisi post mortem dicti Rectoris; quia censetur facta sine illius præjudicio. *Purb. ad rit. de priv. villeg. n. 35.* si ve antequam vacet dictum beneficium per cessum vel decessum dicti Rectoris. *Garc. p. 12. c. 2. n. 97.* *Castrop. de benef. d. 6. p. 12. d. An n. 2.* citans *Mandol. ad reg. 12. Cancell. q. 1. n. 2.*

3. Respondeo tertio: Unio facta tam de beneficio vacante, quàm de beneficio pleno, in ordine ad effectum dispositionis Trident. *loc. cit.* (ubi datur facultas Ordinariis visitandi, & examinandi uniones factas à 40. annis citra, quæ non sunt effectuatæ) & ad effectum *Regule 12. Cancell. revocatoria unionum, non sortitarum suum effectum, tum prius, & non antè censetur, & dicitur sortita suum effectum, quando vigore illius unionis capta est possessio beneficii uniti vacantis, Ventrigl. To. 2. annot. 8. §. 2. n. 30.* citans *Riccium in pr. p. 1. fol. 386. per tot. editione ult.* *Castrop. loc. cit.* *Garc. loc. cit. n. 281. & seq.* citans pro hoc *Mandol. ubi ante. n. 4.* *Hojed. de incomp. p. 2. c. 3. n. 21.* *Glossat. antiq. in dictam Reg. revocatoriam. n. 5.* qui etiam dicit, emanasse quandam Extrav. *Martini V.* quæ declaret illam regulam, in quantum dicit, nisi sortita sit effectum, scilicet quando non est secuta possessio. *Chok. ad eand. reg. n. 21.* *Lott. p. 1. q. 29. n. 27.* qui tamen distinguit, ita, ut id admittat in unione, qua sit prioris tituli extinctiva; in simplici verò dismembratione fructuum intactâ substantiâ tituli dicit dicendum contrarium. Limitat etiam responsionem *Glossat. antiq. loc. cit.* nisi steterit per illum, in cujus favorem facta unio, quò minus cepit possessionem; eò quòd v. g. differat capere possessionem, expectando pinguius beneficium; quæ dolus & fraus suffragari non debent. Secus est, si voluisset capere possessionem, & pro ea capiendam fecisset, quod & in quantum in se fuisset. *Garc. loc. cit. n. 293.*

4. Respondeo quarto: Non tamen requiritur

ut possessio capta sit fructuosa, sive ut fructus uniti beneficii percipiantur, sed ante eorum perceptionem sortita dicitur unio effectum. Castrop. loc. cit. Corrad. cit. n. 30. juncto n. 31. Garc. loc. cit. n. 290. citans Practicab. Rota. de union. in fine. & Decif. Rota in Perusin. benef. 1. April. 1596. in qua resolutum, quod unio facta de Ecclesia, seu beneficio de licentia beneficiarii reservantis sibi fructus, statim sortitur effectum capta possessione ante fructuum perceptionem, ita ut non revocetur per Regulam Cancell. revocatoriam supervenientem durante adhuc reservatione fructuum. Contra Mandol. loc. cit. n. 3. & Rot. in Toletan. benef. 20. Nov. 1592.

5. Respondeo quinto: Num vero sufficiat possessio litigiosa, an requiratur pacifica, non convenit inter AA. Primum affirmat Garc. loc. cit. n. 292. secundum tenet Castrop. loc. cit. ed quod, ut ait, possessio litigiosa vera possessio non fit, nec jus concedat percipiendi fructus: adeoque, dum jus & Regula Cancell. ad hoc ne uniones revocari possint, requirit, ut effectum sortita sint, loquitur de vero effectum.

Quaestio 929. An, & qualiter unio facta presumatur valida?

1. Respondeo primo: Unionis factae validitas in dubium revocari non potest post lapsum temporis immemorialis, quo fuit observata. Tond. qq. benef. p. 3. c. 136. n. 2.

2. Respondeo secundo: Praesumptio unionis resultat à longissima observantia. Card. de Luca de Paroch. d. 35. n. 8. Unionem factam ab Episcopo esse de consensu Capituli, etiam dum in unione non enunciat hic consensus, praesumitur ex diuturnitate temporis. Mascard. de probat. concl. 587. n. 4. & concl. 1322. n. 9. cum Decio, Tirac. & aliis apud Garc. cit. c. 2. n. 178. Et sic intervenisse dictum consensum, aliisque solemnitates, adeoque valide factam esse, ex dicta temporis diuturnitate praesumi, tradit Hojeda de incomp. p. 2. c. 3. n. 9. apud eundem Garc. in fine cit. n. 178.

3. Respondeo tertio: consensum Capituli, etiam in unione non enunciatum, aliisque solemnitates ad unionem, vel actum alium requisitas intervenisse in unione, aliòve actu, adeoque unionem, aliòve actum esse validum, rectè praesumitur ex lapsu, non solum centum aut quadraginta annorum, ut Tond. cit. c. 156. n. 9. sed & triginta annorum (non tamen minoris temporis) cum possessione & observantia unionis, alteriùve actus per totum illud tempus continuata. Garc. loc. cit. n. 178. citans praeter Nav. cons. 38. n. 7. de sent. excom. Menoch. de success. resolut. §. 5. n. 38. Cassad. Decif. 3. de procurat. Eman. Sa. v. solemnitas antiquo actu. Felin. in c. Albericus. n. 2. de restit. & in c. illud. de praescrip. n. 6. Alciat. de praesump. Reg. 3. praesumpt. 10. n. 7. Balbum, de praescrip. p. 3. p. 1. g. 10. n. 10. Aymon. de antiq. temp. p. 3. f. 1. a. n. 6. Menoch. de praesump. l. 2. praesump. 75. n. 24. Simoncell. de Decretis. l. 3. tit. 7. n. 34. & alios docentes, quod quando agitur de gravi praedictio alterius, praesumatur solemnitas non enunciata ex lapsu non minoris temporis, quam triginta annorum, & quos intelligendos ait Garc. cum dicta limitatione, nimirum possessionis, & observantiae continuatae toto illo tempore: traditque idipsum Card. de Luca de Paroch. d. 35. n. 11. dum ait: omnes isti defectus (intellige consensus, aliarumque solemnitarum) remanent sanati à longissima pacifica observantia; si

enim in terminis vera alienationis requirentis necessariò beneplacitum Apostolicum, receptum est, sufficere observantiam tricennem, multò magis intrat praesumptio in hujusmodi minoribus solemnitatibus (intellige) requisitis ad unionem. Stabilitque idipsum pluribus Rota Decif. Garc. d. n. 179. contra Alex. conf. 219. n. 13. & 22. & seq. & alios apud Garc. n. 178. volentes ad talem praesumptionem sufficere tempus longum decem annorum, si concurrat possessio & observantia unionis cum scientia & patientia adversarii. Item contra Aymon. Simoncell. Menoch. l. cit. apud Garc. cit. n. 179. in quantum volunt, etiam sine possessione sufficere illos triginta annos. Item contra Flores de Mena q. 23. n. 94. & 95. apud Garc. n. 186. in quantum docet, solemnitate necessariam etiam enunciata in scriptura, de qua non constat in scriptura separata, vel de qua Tabellio fidem non facit in rebus Minorum, Ecclesiarum, & aliorum, quae sine solemnitate alienari non possunt, non praesumi, etiam si possessio tricennalis, vel quadragenalis sit, nisi possessio reorum sit admodum antiqua, & immemorialis, vel centenaria, aut magis & minus, & dummodo, si non est ultra centum annos, fama tituli, aut alia indicia arbitrio Judicis relinquenda concurrant, Neque constituendam esse differentiam (quam tamen communiter constituunt DD. alii) inter titulum & solemnitatem necessariam & essentialem praesumendam; sed ad illam praesumendam non minorem probationem, aut minores conjecturas, quam ad praesumptionem tituli requirit.

4. Limitat tamen etiam responsionem ipsa Garc. n. 188. ita ut praesumptioni dictae locus non sit, ubi ex instrumento apparet contrarium, nempe non intervenisse solemnitatem in unione active alio alias requisitam: pro quo citat Aymon. loc. cit. limit. 7. n. 27. Surd. de aliment. lit. 8. privileg. 22. n. 10. Mieres de Majorat. p. 4. q. 20. n. 28. Item Decisiones aliquot Rota, in quibus resolutum, quod, dum ex instrumento constat, solemnitates non esse servatas, cetera praesumptio, quae alias ex lapsu temporis omni potuisset, ut Paul. conf. 81. l. 2. Alex. conf. 1. l. 4. Gabriel concl. 1. de praesump. n. 57. Et juxta haec intelligendum illud, quod post quodcumque temporis spatium de nullitate unionis opponi possit, nempe ut locum habeat, si ex inspectione actorum constaret consensum, aut interesse habentium in ea non intervenisse, vel alia requisita in ea deficere. Tond. loc. cit. n. 7.

Quaestio 930. An, & quanto tempore praescribatur unio?

1. Respondeo primo: Possè praescribi. Garc. p. 12. c. 2. n. 231. citans Pet. de Perus. de union. c. 4. n. 31. & 32. contra Holtien. in c. quoniam, de vita & honest. Clericor. apud Garc. n. 230. dicentem, nulla temporis diuturnitate induci unionem. Item contra Boer. Decif. 345. n. 6. & Cassanz. apud Garc. ibidem docentes, solum tempus quadraginta annorum sufficere ad praesumptivè probandam unionem. Supponuntque id ceteri fere AA. dum quaerunt, quanto tempore praescribatur. Hinc

2. Respondeo secundo: In praescribenda unione requiritur vel quadragenaria (intellige effectiva) & observantia unionis, seu possessio, quae beneficium tale sine collatione tanquam unitum possessum fuit) cum titulo, intellige, ut etiam sufficiat coloratus, seu putativus, dans causam praescribendi, ut Garc. cit. n. 231. & ex eo Tond. loco